

[Petra Petersen.]

ophold, viser, at det offentlige tilskud er for lille. Jeg har derfor til § 127, stk. 1 a, stillet ændringsforslag, hvorefter statens tilskud til vuggestuer og børnehaver forhøjes fra 40 pct. til 50 pct.

Ligeledes har jeg til samme paragrafs stk. 2 stillet ændringsforslag, hvorefter statens og kommunens tilskud udbetales institutionerne hvert kvartal og beregnes efter udgifterne i det sidst forløbne kvartal. Hvis disse to ændringsforslag bliver gennemført, vil det blive lettere for ledere og personale i institutionerne at klare dagen og vejen. En forhøjelse på 10 pct. af det tilskud, staten yder til vuggestuer og børnehaver, vil bringe bedre balance i regnskabet og forhindre, at taksterne for børnenes anbringelse sættes yderligere op.

Udbetaling af tilskuddet hvert kvartal betyder, i særdeleshed i dag, hvor priserne er stadig stigende, at administrationen klares lettere, det hele bliver lettere at overse.

Gennem mit ændringsforslag til § 129, stk. 1 og stk. 2, ønsker jeg at give denne paragraf den ordlyd og mening, som lå i den, da den tidligere højtærede socialminister, det ærede medlem hr. Strøm, fremsatte lovforslaget i landstinget den 4. oktober i fjor.

Jeg vil tro, at da det ærede medlem hr. Strøm som socialminister udarbejdede dette lovforslag, havde det ærede medlem den samme tanke med denne paragraf, som jeg har i dag, nemlig at forhindre, at der i private lejligheder oprettes en slags vuggestuer og børnehaver under lidet betryggende forhold. Jeg er bange for, at § 129, således som den nu er ændret og vedtaget i landstinget, vil kunne omgås og misbruges af personer, der uden ringeste erfaring eller uddannelse opretter vuggestuer og børnehaver for at tjene penge. Der er her ikke tale om det forhold, at naboen hjælper en mor med at passe et barn, der ikke er plads til i vuggestue eller børnehave.

I betænkningen fra landstinget hedder det, at udvalget er indforstået med, at der ikke i disse institutioner bør være mulighed for uforsvarlig fortjeneste, der ligger over de lønninger, der betales i andre institutioner af samme størrelse. Men selvom fortjenesten ikke kommer til at ligge over den løn, der betales til uddannede lærerinder, er det efter min mening alligevel forkasteligt, at fattige mødre, som jeg også gjorde opmærksom på ved første behandling, der ikke kan få deres børn anbragt i anerkendte institutioner på grund af pladsmangel,

tvinges til i sådanne børnehaver at betale overpriser for at få passet deres børn.

Efter at lovforslaget har været til første behandling, har jeg fået min mistanke om disse børnehavers eksistens bekræftet af en familie, hvis lille søn, også på grund af pladsmanglen i de anerkendte institutioner, går i en sådan børnehave. Den har til huse i en almindelig 3 værelses lejlighed i en etagejendom i en gade midt i en by, uden legeplads eller adgang til have. Der fandtes intet wc i lejligheden, men på etagen nederunder var der adgang til et wc, der benyttedes af andre lejere. Behandlingen af børnene var under al kritik. Lederen havde ingen uddannelse, og betalingen for børnene var meget høj. Da ejeren af denne såkaldte børnehave forlod byen, solgte hun sin børnehave for 10 000 kr. Den dame, der købte børnehaven, havde heller ingen kvalifikationer som børnehavelærerinde, men hun havde 10 000 kr. Det skal dog siges, at hun nu, samtidig med at hun driver børnehaven, gennemgår et kursus.

Hvis børnehaverne skal være andet og mere end et parkeringssted, hvor udearbejdende mødre kan anbringe deres børn — og det tror jeg det høje tings medlemmer er enig med mig om, at det skal de være —, så kan det ikke være meningen at give loven en sådan ordlyd, at den kan omgås. Jeg vil derfor anbefale tingets ærede medlemmer at stemme for dette og de øvrige af mig stillede ændringsforslag.

Må jeg til slut sige, at jeg havde håbet, at der under udvalgsbehandlingen var blevet sagt lidt om den famøse § 163, ja, jeg havde ærlig talt ventet, at der i betænkningen havde stået et par fornuftige ord om det middelalderlige begreb, der hedder hustugt. Der har i udvalget siddet pædagoger og andre, som jeg med rette tror har kærlighed til og forståelse af børn. At der af ministeriet er nedsat et udvalg, der skal samle materiale, hvorefter man på baggrund af dette materiale kan overveje, om der er noget at ændre — jeg tror, det var nogenlunde således, den højtærede socialministers svar til mig lod —, får mig til at gyse. Tænk, at man i 1951 ikke er nået længere end til, at et udvalg skal drøfte, om det er betimeligt at ophæve pryglestraffen. Jeg kan ikke se, at forældre i det hele taget har nogen ret til at slå deres børn, og jeg synes, at fremmede mennesker har endnu mindre ret til det. Jeg synes, det er beskæmmende for denne rigsdag, der kunne ændre disse forhold, at man skal afvente en udvalgsbetænkning vedrørende retten til at prygle børn. Som det nu ligger, er der vel ikke